

"MRTVAŠKA ROKA"

Roman.

NADALJEVANJE IN KONEC ROMANA "GROF MONTE CRISTO".
SPISAL DUMAS-LE PRINCE.

Baron je imel na sebi priprosto toda elegantno obleko, ki je jasno kazala, da se nahaja v ugodnih razmerah. Na njegovem vsakdanjem, ruščem obrazu je odsevalo veselje, ki je izražalo njegovo skopost ter umazano dušo v največji meri.

"Hči moja!" zakliče z ostrim glasom, ki je hotel biti prisljuno uljuden, "popolnoma nepotrebno bi bilo povpraševati, kako se počutiš, kajti zdravje in sreča sta zapisana na tvojem lepem čelu."

Po teh besedah Evgenija hitro pogleda svojo prijateljico. Razumeli ste se.

"Četudi bi trpela, oče moj," odvrne Evgenija, ko mu poljubno roko, "pa ne bi mogli v tem trenutku opaziti, kajti na mojem obrazu mora veselje vladati, ker vas vidim. Sicer mi pa moja prijateljica Luiza in moja umetnost, kateri sem posvetila vse svoje moči, neprestano podeljuje vir novega veselja, kot bi hotel v kakem kotlu najti navzočnost duha, ki je pobegnila od njega."

"Torej, oče moj," vpraša komečno Evgenija jako radovedno, "ali ste že dolgo v Rimu?" "No, seveda, se reče, precej časa sem že tu, toda živim jako samotno — se reče, oddaljen od Rima in oddaljen od trgovskih poslov. K sreči sem videl

včeraj ves začuden lepo Seminarido, ki si je znala pridobiti občudovanje vsega mesta —"

"Oprostite, oče, toda prav gotovo ste videli včeraj tudi mojo prijateljico Luizo?"

"Brez dvoma, toda jaz sem oče, Evgenija, in oče vidi najprvo svojega otroka, dasiravno moram na tem mestu na vsak način priznati krasni talent gospodične d'Armilli."

"Kako je pa z mojo materjo?" vpraša Evgenija malomarno, toda pri tem je ostro pogledala barona, da vidi kakšen ugnjiv bo to vprašanje naredilo na njega. Evgenija je namreč doznala, da njena mati ni prav nič govorila o baronu Danglerju, pa tudi slednji ni dozda še ničesar omenil o baronovki. Iz tega je sklepala, da med njima ne vlada sloga in hotela se je o tem prepričati.

"Baronovka," odvrne baron, ko se je zdelo, da ga prijemlje hud kašelj, ki ga je že dalj časa mučil — "baronovka — potuje."

"Prijetna zabava!" reče gospodična d'Armilli.

"In vi je niste hoteli spremljati?" vpraša Evgenija.

"Jaz imam najraje mir in udobnost, moja draga hčerka," odvrne baron. "Utrujen sem in ne zmenim se mnogo za razvedriljo, ki ga nudi potovanje, kajti poleg razvedrila je na potovanju na tisoče sitnosti. Ah!" nadaljuje baron, ko zakašlja še huje kot prej. "na potovanju se še nikdar nisem dobro počutil."

"Ali mi niste rekli, da živite sami za sebe v Rimu?"

"Res je. Stanujem v bližini malega mesta Aquapendente, kjer imam malo hišico, s katero tudi ti lahko razpolagaš."

"O hvala vam tisočkrat, oče. Žal, da se skoro ne bom mogla poslužiti vašega prijaznega povabila, kajti z Luizo sve neprestano zaposleni."

"O," reče baron, "kljub temu pa upam, da me nekoč obiščeš in četudi za kratek čas."

"Ali bi me tako radi pri sebi imeli?"

"Če bi te rad imeli?" zakliče baron, "neprecenljive vrednosti bi bilo to za mene. Če bi vedela, s kakim veseljem in nepotrpežljivostjo te pričakujem, tedaj gotovo ne bi odlašala priti s tvojo ljubezljivo prijateljico na mojo prijetno vilo, ki je od tega časa naprej tudi tvoja, ljuba Evgenija."

"Vi ste v resnici ljubeznivi, oče!"

"Izvrstno, hčerka, izvrstno; tvoje mnenje spoštujem. Ker sem prepričan, da me ljubiš, mi ne preostaja drugega, kot da ti označim svoje stanovanje, kjer sem prepričan, da se kmalu snideva v prijateljskem pogovoru."

Po teh besedah potegne baron Dangler iz listnice elegantno vizitko in jo izroči Evgeniji.

"Upam, gospica d'Armilli," reče baron obrnjen proti Luizi, "da boste spremljevali svojo učenko."

"O, midve se nikdar ne ločimo."

"Izvrstno!"

Baron se poslovil od Evgenije, se priklone pred Luizo ter

odkoraka iz sobe.

"No, ljubica," reče Evgenija Luizi, ko je baron odšel, "ali ni moj oče jako ljubezniv?"

"Kar razumeti ga ne morem," odvrne Luiza. "V Parizu ga je bila sama skopost in čmernost, in nikdar ga nisem slišala reči: Moja draga hčerka!"

"O, v Parizu je bil v svojem elementu."

"Kako to?"

"Bankir je bil."

"In —?"

"Bankir nima niti hčerke, žene, ne prijatelja — on nima drugega kot številke."

XIX. POGLAVJE.

Bankir, ki je pustil svoje posle.

Nasha dolžnost je sedaj, da razložimo, kako je prišel sicer siromašni baron Dangler, ki je opravljal že službo vratarja pri gledališču Argentino, do svoje vile v Aquapendente. Nahi čitatelji so gotovo radovedni, in naša dolžnost je, da jim to razložimo.

Kakor hitro je baron Dangler zapustil hišo svoje hčerke, je hitel proti Spanskemu trgu, zavil proti cesti Via Fratina, korakal med palačami Finasio in Rospoli, dokler ni prišel do velikega trga del popola, kjer se je ogledoval na vse strani, kot bi iskal kakega znanca.

Trenutek pozneje vidi prihajati nekega moža. Ta mož ni bil nihče drugi kot Benedetto. Baron steče proti njemu.

"Hudič vas vzemi, baron!" vzklikne Benedetto, "hitro ste skončali svoj obisk v hiši gospodične Evgenije. Mislim sem, da vas bo vzelo dalj časa objeti hčerko, katere že toliko let niste videli. Upam pa, da niste pozabili dolžnosti skrbnega očeta."

"Videl sem jo, objel sem jo in govoril sem z njo," odvrne baron, "in zdi se mi, da je bila to moja edina dolžnost."

"Ali ji niste ponudili svoje lepe vile?"

"Gotovo."

"In ali je sprejela?"

"Seveda je sprejela mojo ponudbo."

"Potem vam pa voščim srečo, gospod baron, kajti v resnici bi bilo žalostno, če ne bi bilo harmonije med očetom in hčerko. Toda, gospod baron, voz naju pričakuje, in vzelo mi bo precej časa, da vas upeljem v novo ulogo. Treba bo izpolniti načrte vaše gospe soproge."

"Predobri ste, gospod," odvrne baron. "Toda kljub temu imate v svojem govoru malo napako, katere nisem mogel nikdar razumeti, vaš govor ima včasih namreč tako nejasen pomen, da pri moji veri ne morem razumeti, kaj mislite. Bodi bolj zgovorni, moj ljubi gospod Andrea Cavalcanti."

"Vi ste pa, pri moji veri, podoben sodu Danaid."

"Ne razumem vas," reče baron, ko debelo pogleda Benedetto.

"Povedati vam hočem, da čim več sreče dobite, tem manj ste zadovoljni. V Rimu ste bili rejni; živeli ste od borbne službe pri Argentino gledališču; potem ste se sestali s svojo ženo ter ste bili toliko nerodni, da niste znali ničesar —"

"Gospod, zagotovem vas, da sem se obnašal spretno kot je bilo le mogoče."

Zakliče baron, ko prekine Benedetto, "toda baronovka je bila podobna smodniku, kateremu se približate z užigalno vrstico, in pobegnil sem strašni eksploziji, ne da bi razumel, kako se je vse to zgodilo."

"Dobro, priznajmo to," reče Benedetto, "toda pridiva k stvari. Pred osmimi dnevi sem vas zopet obiskal ter vam razložil načrte vaše gospe soproge, tako da ste se lahko prepričali o njeni neodvisnosti. Kljub temu pa se drznete sedaj trditi, da niste vedeli, kakšno ulogo igrate. Gospod baron, vi imate v resnici trdo butico."

Dočim sta v tem ljubeznivem tonu kramljala med seboj, sta dospela do malega voza, ki je čakal na koncu ceste blizu

mestnih vrat. Benedetto da kočijažu znamenje, odpre vrata, potisne barona pred seboj v kočijo, nakar se vsede očividno slabe volje na sedež poleg barona.

Voz je hitro vozil, in nekaj minut pozneje so se naši znanci že nahajali na cesti, ki je vodila iz Rima.

Med to vožnjo ni baron spregovoril nobene besede, in tudi Benedetto je molčal kot kip sv. Januarija. V svoji glavi je študiral razne spletke. Računal je, kako se mu posrečijo njegovi načrti v njegovo korist in zadovoljnost.

"Da pridemo do cilja," reče sam sebi, "je treba mnogo premetenosti, mnogo pameti in predrznosti. Skrbel bom, da pridobim y obilni meri vse te lastnosti. In Edmond Dantes mi ne more pobegniti. On mora umreti."

Čez nekaj ur pa zavije voz, namesto, da bi šel po cesti naravnost naprej, na levo in se zaglobi v nekako sotesko, kjer so se na desni strani dvigale razvaline starega vodovoda. Voz ni vozil več tako hitro, in baron, ki je pogledal skozi okno, je lahko natančno razločeval posamezne predmete. V mali razdalji se pojavi belo,

zalostno in golo zidovje napol porušile stavbe, ki je bila od vseh strani občana z divjim vrvom, kjer je pogajal mah in različni plevel.

Nekaj trenutkov pozneje pa se ustavi voz pred ograjo tega vrta. Benedetto izstopi in pozove barona naj mu sledi.

"Le vstopite, gospod baron!" reče Benedetto, "in nikar ne skrbite radi pomanjkanja, katerega vidite tu, kajti bivališče pred vami je že dolgo časa zapuščeno."

Ko Benedetto na ta način razlaga baronu, korakata slednja po divjem drevedu in konečno po kamenitih stopnjicah, ki so bile že poraščene čez in čez z mahom. Te stopnjice so vodile do balkona, odkoder se je lahko skozi dvojna vrata prišlo v hišo. Tu baron za trenutek obstoji, da pregleda položaj vrta. Med pušpanko, ki je delila gredice, ki so bile pokrite z vsakovrstnim plevelom, so se dvigali raznoliki mramornati kipi, na katere je pa sedajnost že skoro popolnoma pozabila. Tudi jezero je ugledal baron Dangler, toda njegova smradna voda je kar mrgolela živo barvanih žab, ki so glasno regale, preplašene po prihodu tučcev. Vse je kazalo na razvaline in samoto.

VABILO NA PIKNIK,

KATEREGA PRIREDI

društvo France Prešeren,

št. 17 S. D. Z.

DNE 27. JUNIJA 1915.

na Kastelicevih (prej Jernkovih) farmah

Dobra zabava z obilnim okrepčilom in počitkom v senci košatih dreves, je zagotovljena vsem.

Vabljeni so vsi člani Zveze in ostali Slovenci.

ODBOR.

Prihranite SI \$8.00 s tem oglasom

PONUDBA VELJA DO 1. JULIJA '15.

VAŠA ŽIVLJENSKA PRILIKA

\$10 X-RAY preiskava za \$2.

Prihranite SI \$8.00 s tem oglasom

\$2 Ne pustite te prilike \$2 Če niste popolnoma zdravi, berite vsako besedo na tem oglasu, pridite k meni še ta teden.

SAMO DO 1. JULIJA 1915 VELJAVNO.

Vam hočem dati priliko, da preiščem vaše telo z X-ŽARKI, kar velja vedno \$10 SAMO ZA \$2.00. Vaše telo se popolnoma preišče potom kemične analize in mikroskopa.

MNOGO JIH JE OZDRAVELO.

Stotine ljudi iz vseh krajev Amerike in tisoče ljudi iz tega mesta je popolnoma ozdravilo, dasi so boleli na kroničnih boleznih. Zdravimo že tekom zadnjih 20 let. Mnoge Clevelandčanov, katerim so zdravniki povedali, da ne morejo več ozdraviti, je prišlo k nam in smo jih ozdravili. Danes so zdravi in veseli. Z veseljem vam povem njih ime in naslov in tudi oni bodejo veseli, da vam povedo kako so ozdravili. Kar sem storil za nje, lahko storim za vas.

Vas hočem ozdraviti, če mi daste priliko. Jaz hočem pogledati v vaše telo in povedati, kje ste bolni, in to naredim ta teden za \$2 samo če prinesete ta oglas s seboj.

Dr. L. E. SIEGELSTEIN,

746 Euclid Ave. Permanent Bldg. št. vrat 306-14

URADNE URE: OD 9. ZJUTRAJ DO 4. POPOLDNE. ZVEČER OD 7-8 OB NEDELJAH OD 10-12 DO POLDNE.

Za \$2.00 lahko sprevidite svoj bolni položaj.

Takoj po preiskavi vam povem, če se vas lahko ozdravi z električnim zdravljenjem, katero rabim jaz. Ta zdravljenja so ozdravila stotine, ko medicine niso pomagale. Pridite še ta teden, ker vsaka ura vam daljša bolezen.

Preiskovalna soba. Tu soba je popolnoma opremljena z mikroskopično, fluoreskopično in X žarki preiskavanja, preiskavo krvi in vede. Z vsemi temi aparati na razpolago nam ni treba ugitati o vaši bolezn.

Električna, zdravilna soba s solnim hoptičem. Električno hoptiče v Karlovih varih in električno zdravljenje za bolnični revmatizma vsake vrste ter drugih telesnih bolezni.

Ozonske in sinusoidalne sobe - modelirane po vzgladu velikih sanatorijev Evrope za zdravljenje katjarja v nosu, grlu, ledvicah in prebavnih organov.

Static električna soba. Električni veter in iskre za zdravljenje nervoznega sistema. Nervoznost, stalen glavobol in dr. se udajo v nekaj minutah temu zdravljenju. Ali vidite našega bolnika, kako zadovoljno se smeje.